

...

(város 2 neve)i Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.089/2020/6.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

pártfogó ügyvéd neve (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Ügyvédi iroda neve (ügyintéző: dr. Ember Alex ügyvéd, (címe))

A per tárgya:

Azonnali hatályú felmondás jogkövetkezményeinek alkalmazása

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

(város 2 neve)i Törvényszék, 5.M.70.020/2020/17.

A fellebbezést benyújtó fél, a fellebbezés száma:

Alperes, 5.M.70.020/2020/18. és Mf.I.40.089/2020/3.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi az alperest, hogy az állami adóhatóság felhívására fizessen meg a Magyar Államnak 70 400 (hetvenezer-négyszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Megállapítja, hogy a felperes képviselőt a másodfokú eljárásban ellátó pártfogó ügyvéd díját 100 %-ban az alperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 2014. április 2. napjától kezdődően raktáros munkakörben határozatlan

[2] időtartamú munkaviszonyban állt az alperes (város 1 neve)-i telephelyén. Távolléti díja havi 251 429 Ft volt. A felperes állandó lakóhelye (város 2 neve), de munkaviszonya fennállása alatt (város 3 neve)-n lakott.

[3] A felperes 2019. január 15. napjától január 25. napjáig keresőképtelen állományban volt felsőlégtüti megbetegedése miatt. Időközben mozgásszervi betegségére figyelemmel reumatológus szakorvos tíz alkalmas fizikoterápiás kezelést rendelt el számára, ennek ellenére 2019. január 28-án munkába állt. Az alperes ügyvezetője, (ügyvezető neve) 2019. január 30-án engedélyezte a felperesnek, hogy január 31-én délután illetve február 1-jén (város 2 neve)en orvosi vizsgálaton vegyen részt.

[4] A felperes 2019. február 1-jén felkereste házi orvosát, aki 2019. február 4. napjától ismételtén táppénzes állományba vette. A felperes február 4-én e-mailben jelezte a munkáltatónak, hogy e naptól keresőképtelen, a fizikoterápiás kezeléseket (város 2 neve)en veszi igénybe. Az alperes a 2019. február 5. napján küldött e-mailben sérelmezte a fizikoterápiás kezelése helyét, idejét, munkaerő-gondokra hivatkozással kérte, hogy a felperes 1-2 napos munkavégzéssel szakítsa meg a betegállományát, amelytől a felperes a 2019. február 6. napján kelt, alperesnek küldött e-mailben elzárkózott.

[5] Az alperes a 2019. február 8. napján kelt levelében felszólította a felperest, hogy 3 napon belül igazolja távollétét és keresőképtelenségét, mivel munkavégzés céljából nem jelent meg a munkahelyén.

[6] A felperes 2019. február 15. napján tájékoztatta az alperest, hogy betegállományban van, utalva arra, hogy decemberben jelezte, január és február hónapban kivizsgálásokra illetve szükség esetén kezelésre kell járnia.

[7] Az alperes a 2019. február 15. napján kelt felmondásban a felperes munkaviszonyát azonnali hatállyal megszüntette azzal az indokkal, hogy 2019. február 1. napján munkavégzési kötelezettségének nem tett eleget, távolmaradását nem mentette ki, ezt követően a felmondás közléséig felszólítás ellenére nem jelent meg a munkahelyén, és távolmaradását nem mentette ki. Utalt arra, a felperes megsértette a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. tv. (a továbbiakban: Mt.) 6. § (2) bekezdésében foglalt jóhiszeműség és tisztességes eljárás követelményét azzal, hogy előre nem jelezte, nem tud munkavégzésre

megjelenni, ezért a munkáltató nem tudta megtenni a szükséges intézkedéseket a helyettesítése érdekében.

[8] Az alperesnél folytatott gyakorlat szerint a munkavállaló a keresőképtelenséget a munkába állásának első napján, a táppénz igénybevételére jogosító orvosi igazolással igazolta.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[9] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 45 nap felmondási időre járó 377 143 Ft távolléti díj és két havi 502 858 Ft végkielégítés, továbbá a kirendelt pártfogó ügyvédi munkadíjjal kapcsolatban felmerült perköltség megfizetésére. Keresetének indokolása szerint az azonnali hatályú munkáltatói felmondás jogellenes, mert annak indoka nem valós. Állította, 2019. január 30-án az alperes ügyvezetőjének jelezte, hogy (város 2 neve)en szakorvoshoz illetve háziorvoshoz kell mennie, gyógykezelésével összefüggésben legalább két hétig keresőképtelen lesz, és erre figyelemmel az ügyvezető 2019. január 31-e délutánra és február 1-jére igazolt távollétet engedélyezett részére. Előadta, hogy február 4-én tájékoztatta az alperest a gyógykezelés megkezdéséről, újbóli keresőképtelenségéről, ezt az alperes tudomásul vette, nem kérte igazolni a már korábban engedélyezett február 1-jei távollétet.

[10] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte és a felperes kötelezését a felszámított ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megfizetésére. Állította, jogszerű a munkaviszony azonnali hatályú megszüntetése, a felperes munkavégzési kötelezettségének ugyanis 2019. február 1-jén, február 4-én és február 5-én nem tett eleget, távollétét nem jelentette be előzetesen. Hivatkozása szerint a fizioterápiás kezelés a felperes keresőképtelen állapotát nem igazolta.

Az elsőfokú ítélet

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 377 143 Ft felmondási időre járó távolléti díjat és 502 858 Ft végkielégítést, valamint a Magyar Államnak 52 800 Ft eljárási illetéket, a (város 2 neve)i Törvényszék Gazdasági Hivatalának pedig 53 592 Ft előlegezett költséget. Megállapította, hogy a felperes képviselőjét ellátó pártfogó ügyvéd díját 100 %-os mértékben az alperes viseli. Határozatának indokolása szerint az alperes 2019. januárjában tudott arról, hogy a felperes a betegsége miatt hosszabb ideig nem fog tudni munkát végezni, ezért számolnia kellett a munkaerőhiánnyal. Bizonyítottanak fogadta el azt, hogy az alperes 2019. január 30-án engedélyezte a felperesnek a január 31-e délutáni és a február 1-jei távollétet. A csatolt orvosi igazolások, valamint a felperes háziorvosának vallomása alapján megállapította, hogy a

felperes február 1-jén valóban megjelent a háziiorvosi rendelésen, erre a napra nem volt táppénzigénye, de február 4-étől gerincbetegsége miatt ismételten keresőképtelen volt. Rámutatott, az alperes a 2019. február 5-i e-mailben nem hívta fel a felperest a február 1-jei távollétének igazolására, ami azt támasztja alá, hogy az alperes e napot igazolt távollétnek tekintette. Megítélése szerint ezen az álláspontján az alperes csak akkor változtatott, amikor a felperes elzárkózott a betegállományának megszakításától. Ezt igazoló körülményként értékelte, hogy az alperes utóbb, 2019. február 8-án a távollét igazolására hívta fel a felperest, anélkül azonban, hogy annak időintervallumát megjelölje volna, továbbá hogy a felperes válaszában megérkezése előtt munkaviszonyát azonnali hatállyal megszüntette. Minderre tekintettel arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felmondás indoka nem valós, ezért a felperes megalapozottan hivatkozott a felmondás jogellenességére. A jogellenesség jogkövetkezményeinek alkalmazásaként a kereset szerint marasztalta az alperest távolléti díj és végkielégítés megfizetésére.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[12] Az alperes pontosított fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. A másodfokú bíróságtól a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés a) pontja és c) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását kérte.

[13] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 279. §-ának megsértésével állapította meg, hogy az alperesi ügyvezető engedélyezte a felperesnek a január 31-e délutáni és február 1-jei egész napos távollétet orvosi vizsgálatokon való részvétel céljából, ezt ugyanis megítélése szerint semmilyen bizonyíték nem támasztja alá. Utalt arra, önmagában a felperes erre vonatkozó bejelentése nem teszi a mulasztását igazolttá. Kiemelte, az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően a csatolt e-mail üzenetek sem alkalmasak ennek igazolására, azokból nem a távollét engedélyezése, hanem az olvasható ki, a munkáltató a távolmaradás okáról nem tudott. Hangsúlyozta, a felperes nem rendelkezik olyan igazolással sem, amely február 1. napjára a munkaképtelenségét igazolná.

[14] Jelezte, a felperesnek nyilatkozata szerint 2019. január 31-én reumatológushoz, valamint körzeti orvoshoz kellett visszamennie, ezzel szemben a csatolt igazolás a szemészeti vizsgálaton való részvételre vonatkozik. Utalt továbbá arra, hogy a szemészeti vizsgálat időpontja 17 óra 31 perc volt, a felperes munkaideje azonban 16 óráig tartott, amiből az következik, hogy már január 31-én előzetes engedély nélkül eltávozott a munkahelyéről a munkaidő lejárta előtt. Hivatkozott arra, a felperes a háziiorvosának vallomásából kitűnően 2019. február 1-jén az orvossal nem találkozott, az állapotáról az orvos nem győződött meg, így önmagában az, hogy a felperes az orvosnál megjelent, és erre vonatkozóan későbbiekben igazolást szerzett be, nem jelenti azt, hogy keresőképtelen állapotban volt, és jogszerűen maradhatott a munkavégzéstől távol. Utalt arra, az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt is, a felperes az együttműködési kötelezettségét is megszegte azzal, hogy nem tájékoztatta a munkáltatót megfelelő időben, és nem bocsátotta munkáltatója rendelkezésére a szükséges

információkat. Mindebből álláspontja szerint az következik, hogy téves az elsőfokú bíróságnak az a következtetése, hogy az azonnali hatályú felmondás nem valós és okszerű.

[15] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az ítéltábla döntésének indokai

[16] A fellebbezés alaptalan.

[17] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok Pp. 279. § (1) bekezdése szerinti okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg, abból a jogszabályoknak megfelelő következtetést vont le, az ítéltábla döntésével és annak kifejtett indokaival is egyetért.

[18] A fellebbezés kapcsán az alábbiakat emeli ki:

[19] A felperes keresete alapján a bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a munkáltató által közölt felmondás megfelel-e az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltaknak, vagyis a felperes a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegte-e. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az Mt. 64. § (2) bekezdése értelmében a munkaviszonyt megszüntető jognyilatkozata indokának valóságát a munkáltatónak kell bizonyítani, továbbá azt is, hogy e kötelezettségének az alperes nem tudott eleget tenni.

[20] Az alperes az azonnali hatályú felmondást egyrészt az Mt. 52. § (1) bekezdés a) pontjában írt munkavégzési kötelezettség, másrészt az Mt. 6. § (2) bekezdésében megfogalmazott általános magatartási követelmény, a jogok és kötelezettségek teljesítése során érvényesülő jóhiszeműség és tisztesség elvének megsértésére alapította.

[21] Az Mt. 52. § (1) bekezdés a) pontja alapján a munkavállaló munkaviszonyból származó alapvető kötelezettsége, hogy a munkáltató által előírt helyen és időben munkára képes állapotban jelenjen meg.

[22] Nem vitás, hogy a felperes 2019. február 1-jén, továbbá február 4-étől a felmondás közléséig távol maradt a munkahelyéről.

[23] Az Mt. 55. § (1) bekezdése meghatározza azokat az eseteket, amikor a munkavállaló mentesül a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettségének teljesítése alól. Az itt felsorolt esetekben a munkavállaló kötelezően mentesül rendelkezésre állási illetőleg munkavégzési kötelezettségének teljesítése alól. Emellett azonban az Mt. nem korlátozza a felek olyan megállapodásának a lehetőségét, amely alapján a munkavállaló az

Mt. 55. § (1) bekezdésében megjelölt esetkörökön túlmenően mentesül a munkavégzési illetve rendelkezésre állási kötelezettségének teljesítése alól.

[24] Egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, hogy a peradatok igazolják, miszerint a felperes 2019. február 1-jei távolléte a felek ilyen tartalmú megállapodása alapján tekinthető igazoltnak. Az alperes 2019. február 5-i és február 8-i e-mailjei, (Tanú 2 neve) tanú vallomása, valamint az alperes ügyvezetőjének perbeli nyilatkozatai igazolják, hogy a felperes a munkáltató engedélyével maradt távol e napon a munkahelyétől. Mindkét alperes által küldött e-mail a felperesnek a 2019. február 4. napján a keresőképtelenségére és a gyógykezelésére vonatkozóan tett bejelentésével kapcsolatban fogalmaz meg kérést, illetve felszólítást, a február elsejei távollétének igazolására vonatkozó felhívást nem tartalmaz. (Tanú 1 neve) tanú vallomásában pedig alátámasztotta a felperesnek azt az előadását, amely szerint az alperes ügyvezetője felajánlotta a felperesnek, hogy (város 3 neve)-ről elviszi (város 4 neve)-re a vasútállomásra, hogy (város 2 neve)-re haza tudjon utazni. Ez pedig a február 1. pénteket megelőző délután volt (5.M.70.020/2020/14. számú jegyzőkönyv). Az alperes ügyvezetője, (ügyvezető neve) meghallgatása során elmondta, tudott arról 2019. januárjában, hogy a felperesnek fizioterápiás kezelést írtak elő, és arról is, hogy annak megkezdéséről az orvosával kívánt egyeztetni, ennek érdekében utazott csütörtökön (város 2 neve)-re. Abból a kijelentéséből, hogy „2019. február 1. napján nem kaptam visszajelzést a felperestől, én abban a hiszemben voltam, hogy a felperes konzultál az orvosával”, a távollét engedélyezésére vonható le következtetés. Ilyen körülmények között a munkavégzési kötelezettség megszégése nem állapítható meg, 2019. február 4. napjától pedig kétséget kizáróan igazolt a felperes munkavégzés alóli mentesülése az Mt. 55. § (1) bekezdés a) pontja alapján, azaz keresőképtelensége miatt. Kétségtelen, hogy a munkavállaló munkavégzési, valamint együttműködési kötelezettségéből következik, hogy a keresőképtelenségét a munkáltató tudomására kell hoznia (BH2002. 244). A felperes azonban e kötelezettségének eleget tett a 2019. február 4-én kelt e-mailben, így magatartása nem sértette az Mt. 6. § (2) bekezdésében írtakat. Az, hogy a keresőképtelen állapotának bejelentésével egyidejűleg a táppénzről szóló igazolást nem küldte meg az alperesnek, felmondást megalapozó mulasztásként nem értékelhető, figyelemmel – a meghallgatott tanúk vallomása alapján igazoltan – az alperesnél érvényesülő azon gyakorlatra, amely szerint e dokumentumokat a munkavállalók a munkába állásuk első napján adták le a munkáltatónak.

[25] Az a fellebbezési előadás, amely kétségbe vonja a felperes tényleges keresőképtelen állapotát, ezáltal a felperes kezelőorvosa által kiállított dokumentum megalapozottságát, a munkaügyi jogvita kereteit meghaladja, a felmondás jogszerűségének vizsgálata szempontjából közömbös.

Lényeges továbbá, hogy a munkaügyi jogvitában nincs lehetőség az írásban közölt felmondásban megjelölt indokok bővítésére, a munkáltató által eredetileg közölt felmondási okon illetve okokon felül további felmondási okot a munkaügyi jogvita során bizonyítania nem lehet (MK 95. számú állásfoglalás III. pont indokolás). Erre tekintettel a felmondás jogszerűsége szempontjából az nem volt vizsgálható, hogy a felperes 2019. január 31-én délután az alperes engedélyével távozott-e a munkahelyéről a munkaidő vége előtt, ilyen kötelezettségszegést ugyanis az alperes a felmondás indokai között nem jelölt meg.

[26] A kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül jutott arra a következtetésre, hogy az alperes által közölt azonnali hatályú felmondás jogellenes, és

helyesen alkalmazta annak a keresetben érvényesített, és az alperes által összezszerűségében nem vitatott jogkövetkezményeit.

Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[27] A fellebbezés eredménytelensége következtében az alperest kötelezte a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján a tárgyi költségfeljegyzési jog folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére, továbbá a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján megállapította, hogy a pervesztes alperes viseli a felperes képviselőt a másodfokú eljárásban ellátó pártfogó ügyvéd díját.

[28] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

(város 2 neve), 2021. február 26.

Dr. Szeghő Katalin sk.

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.

Dr. Lengyel Nóra sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró

